

BEYOND BORDERS
Strategic Partnerships Erasmus+

Μάρτιος 2020- Μάρτιος 2021

20 κείμενα γραμμένα από τους
φοιτητές και τις φοιτήτριες του
Τμήματος Γαλλικής Γλώσσας και
Φιλολογίας του ΕΚΠΑ

Αθήνα 2021

Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών
Φιλοσοφική Σχολή
Τμήμα Γαλλικής Γλώσσας και Φιλολογίας

SHORT FORMS BEYOND BORDERS

Erasmus + Strategic Partnership

Μάιος 2021

Περιεχόμενα

1.	Βασιλάκη Ιωάννα.....	7
2.	Γιαννοπούλου Δήμητρα.....	11
3.	Δρασιά Σοφία.....	13
4.	Θεοδοσίου Ιωάννα.....	15
5.	Κασκαρίκη Κωνσταντίνα.....	17
6.	Κατσούρη-Φωκά Σοφία.....	19
7.	Κλεισιάρη Μαρία.....	21
8.	Κόκκαλης Στέφανος.....	23
9.	Λάμπρου Παναγιώτα.....	25
10.	Μαργαρίτης Μιχάλης.....	27
11.	Μερμίγκης Χρήστος.....	29
12.	Μορόζοβα Βέρα.....	31
13.	Μπόλμπουχ Ντάρια.....	33
14.	Μπόρση Ελένη.....	35
15.	Μπουροκώστας Ευάγγελος.....	37
16.	Τακορού Παναγιώτα (Πέννυ).....	39
17.	Τσαπράνη Άννα.....	41
18.	Τσιακίρη Δάφνη.....	43
19.	Τσολάκου Αικατερίνη.....	45
20.	Φωτοπούλου Σοφία-Βασιλική.....	47

Εισαγωγικό σημείωμα

Τα κείμενα της έκδοσης γράφτηκαν από φοιτήτριες και φοιτητές του Τμήματος Γαλλικής Γλώσσας και Φιλολογίας του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών κατά τη διάρκεια του διαγωνισμού συγγραφής σύντομων κειμένων «Μάρτιος 2020-Μάρτιος 2021». Ο διαγωνισμός αυτός ήταν μία δράση του Ευρωπαϊκού Προγράμματος Strategic Partnerships Erasmus+ *Short Forms Beyond Borders* που πραγματοποιείται με τη σύμπραξη έξι Ευρωπαϊκών Πανεπιστημίων: Université d'Angers (επισπεύδον μέλος), Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών, Szegedi Tudományegyetem, Universidade de Santiago de Compostela, Justus Liebig University Giessen, Katholieke Universiteit Leuven και της εταιρίας ψηφιακών εφαρμογών Baludik.

Στόχος της δράσης ήταν η αποτύπωση της εμπειρίας των δώδεκα πρώτων μηνών της πανδημίας Covid 19 σε σύντομα κείμενα έκτασης 200 περίπου λέξεων.

Τα είκοσι κείμενα που υποβλήθηκαν στον διαγωνισμό διαφέρουν ως προς το κειμενικό είδος και τους τρόπους αφήγησης και διακρίνονται σε τρεις κυρίως κατηγορίες: τα αυτοβιογραφικά κείμενα που περιγράφουν στιγμιότυπα από την καθημερινότητα των συγγραφέων τους κατά την πανδημία· τα δημοσιογραφικά που εστιάζουν σε πληροφορίες και στις επιπτώσεις της πανδημίας στη ζωή των ανθρώπων, και τέλος, τα ποιητικά, τα οποία κινούνται σε μία πιο εσωτερική προσέγγιση των εμπειριών που έζησε η ανθρωπότητα εξ αιτίας της πανδημίας.

Γλώσσα συγγραφής των κειμένων ήταν η Ελληνική. Στη συνέχεια, τα κείμενα αποδόθηκαν στη Γαλλική γλώσσα από συμφοιτήτριες και συμφοιτητές των συγγραφέων στο πλαίσιο των μαθημάτων Μετάφρασης. Η παρούσα έκδοση περιλαμβάνει τα κείμενα στα Ελληνικά και τα Γαλλικά.

1. Βασιλάκη Ιωάννα

Πέρασε κιόλας ένας χρόνος; Ξεκινά και με πονάει όλο αυτό ξέρεις. Ένα τέλος χωρίς τούνελ; Ένα τούνελ χωρίς τέλος; Και μία υπόσχεση. Πως όλα θα τελειώσουν. Όλα τελείωσαν στ' αλήθεια για κάποιους. Ακόμα ένας ιός λέω στον εαυτό μου. Ξέρεις το κάνω μεγάλο ζήτημα. Ίσως δε θα έπρεπε. Χτες έφυγε ο μπαμπάς μίας φίλης μου. Κάποια στιγμή θα έφευγε, σωστά; Σωστά. Δε θα έπρεπε να το σκέφτομαι, σωστά; Σωστά. Οι άνθρωποι γεννιούνται, ζουν τη ζωή τους και πεθαίνουν. Λογικό. Ένας ιός ακόμα. Θα περάσει λογικά γρήγορα. Κανένας λόγος ανησυχίας. Ένας χρόνος πέρασε. Το αύριο αργεί να έρθει. Κάθε μέρα και πιο πολύ. Τι είναι το αύριο; Για εμένα είναι όταν ο ήλιος εμφανίζεται στον ορίζοντα. Για εσένα μπορεί να είναι όταν το ρολόι δείξει δώδεκα και ένα. Το αύριο δε ξέρω αν θα έρθει. Κοίτα πώς το φαντάζομαι. Κάποιοι το περιμένουν σε ένα σταθμό, το αύριο έρχεται και όσοι το χάσουν φεύγουν. Φέτος το «τρένο» το έχασαν πολλοί. Αξίζει να ζω και να αγωνίζομαι για να βρω μία θέση σε αυτό τον «συρμό»; Οι θέσεις λιγοστές. Περικοπές λένε. Μάλλον το Μέλλον είναι μία πόλη μικρή. Λίγα σπίτια, λίγοι κάτοικοι, λίγα περιθώρια εξέλιξης. Εγώ όμως συνεχίζω να μάχομαι να βρω θέση στο αύριο. Ξέρεις, δε το κάνω μόνο για εμένα. Το κάνω γι' αυτούς που δε το πρόλαβαν. Θέλω να δημιουργήσω θέσεις. Να επεκτείνω τα σύνορα του Μέλλοντος. Ίσως δημιουργήσουμε και χώρα. Ποιος ξέρει; Φοβάμαι; Φυσικά. Σταματάω; Ποτέ!

1. Vasilaki Ioanna

Un an est déjà passé ? Je commence à n'en plus pouvoir de tout cela, tu sais. Une fin sans tunnel ? Un tunnel sans fin ? Et une promesse. Que tout finisse. Tout est fini pour certains déjà. Je me dis que c'est un virus de plus. Tu sais que j'en fais toute une histoire. Peut-être que ce n'est pas nécessaire. Hier, le père d'une amie est mort. Cela devait arriver un jour, n'est-ce pas ? C'est certain. Il ne faudrait pas y penser, n'est-ce pas ? C'est certain. Les humains naissent, vivent leurs vies et meurent. C'est logique. Un simple virus de plus. Logiquement, il se terminera rapidement. Pas de raison de s'inquiéter. Un an est passé. Le lendemain tarde à venir. Chaque jour un peu plus. Qu'est-ce que le lendemain ? Pour moi, c'est lorsque le soleil apparaît à l'horizon. Pour toi, cela peut-être quand l'horloge passe de douze heures à une. Le lendemain, je ne sais pas s'il viendra. Voici comment je l'imagine. Certains l'attendent dans une gare, le lendemain arrive et ceux qui l'ont loupé s'en vont. Cette année ceux qui ont loupé le train étaient nombreux. Cela vaut-il la peine que je vive et me batte pour trouver une place dans ce « train » ? Les places sont peu nombreuses. Ils appellent ça des « restrictions ». Peut-être que le Futur est une petite ville ; avec peu de maisons, peu d'habitants, peu de marge de développement. Cependant, je continue à me battre pour trouver une place dans ce lendemain. Tu sais, je ne le fais pas seulement pour moi. Je le fais aussi pour ceux qui n'ont pas eu le temps de monter. Je veux créer de nouvelles places. Je veux élargir les frontières du Futur. Peut-être que nous arriverons à créer un pays. Qui sait ? Ai-je peur ? Bien-sûr. Arrêterai-je ? Jamais.

2. Γιαννοπούλου Δήμητρα

Ένας χρόνος έχει περάσει από τον περσινό Μάρτιο που άλλαξε ριζικά η ζωή μας από τον λεγόμενο κορωνοϊό που ξεκίνησε από μια επαρχία της Κίνας.

Η πανδημία φανέρωσε τις δυνατότητες και τις αδυναμίες που έχει η επιστήμη και η κοινωνία του 21ου αιώνα. Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης με την ανευθυνότητά τους, την παραπληροφόρηση, το κυνήγι της τηλεθέασης αλλά και την πολιτεία που σε καιρούς κρίσης δεν δείχνει πάντα την αρμόζουσα σοβαρότητα στην πολιτική της, προωθούν τον ατομικισμό και την απώλεια κοινωνικής συνείδησης στους πολίτες. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα την περίοδο αυτή τη δραματική επιβάρυνση της δημόσιας υγείας. Οι επιστήμονες χρησιμοποιούνται από τις πολιτικές ηγεσίες όχι με βάση την επιστημονική τους γνώση αλλά την εξυπηρέτηση των πολιτικών τους στόχων. Βλέπουμε έναν ανελέητο πόλεμο μεταξύ φαρμακευτικών εταιρειών και κυβερνήσεων για το ποιο εμβόλιο είναι το καλύτερο με αποτέλεσμα να βάλλεται η αξιοπιστία τους. Η οικονομική κρίση που ερχόταν επιδεινώθηκε. Χιλιάδες άνθρωποι χάνουν τη δουλειά τους, ενώ μεγάλες θα είναι οι οικονομικές συνέπειες στο κράτος. Η επίκληση της ατομικής και κοινωνικής ευθύνης δεν μπορεί να αθώνει την πολιτική που βαραίνει στη ζυγαριά των ευθυνών.

Είναι σίγουρο ότι αν δεν υπάρξει συνεργασία το ανθρώπινο είδος θα κινδυνέψει στο μέλλον.

2. Giannopoulou Dimitra

Une année s'est écoulée depuis mars dernier, lorsque nos vies ont été radicalement transformées par le fameux coronavirus qui a débuté dans une province de Chine.

La pandémie a révélé les forces et les faiblesses de la science et de la société du XXIe siècle. Les médias et leur irresponsabilité, leur désinformation, leur chasse à l'audience. Mais aussi la place de l'État, qui en temps de crise ne fait pas toujours preuve de sérieux dans sa politique, favorisant l'individualisme et la perte de conscience sociale des citoyens. Cela entraîne un fardeau considérable pour la santé publique dans cette période. Les scientifiques sont utilisés par les autorités politiques, non pas pour leurs connaissances, mais afin de servir leurs propres objectifs politiques. Nous assistons à une guerre incessante entre les entreprises pharmaceutiques et les gouvernements pour savoir quel vaccin est le meilleur, ce qui endommage sévèrement leur crédibilité. La crise économique à venir va s'aggraver. Des milliers de personnes perdent leur emploi et les conséquences économiques seront importantes. Invoquer la responsabilité individuelle et sociale ne peut pas absoudre la politique qui pèse sur la balance de la responsabilité.

Il est certain qu'en l'absence de coopération, l'espèce humaine sera en danger à l'avenir.

3. Δράνια Σοφία

Τι λέει τώρα; Εδώ και δέκα λεπτά έχω αφαιρεθεί. Δεν μπορώ να καταλάβω τίποτα. Σηκώνομαι. Κάνω μια βόλτα στο δωμάτιο. Ας ξεμουδιάσουμε λίγο. Τα βήματά μου με βγάζουν στο καθιστικό. Ο μπαμπάς αφοσιωμένος στον υπολογιστή του δεν γυρίζει να με κοιτάξει. Επιστρέφω στο δωμάτιό μου. Κοίτα, μπήκαν κι άλλοι. 119 έγιναν οι συμμετέχοντες. Πω πω κόσμος! Πού είναι όμως; Η καθηγήτρια μιλά και άλλοι 118 – άνθρωποι ή μόνο τα ονόματά τους; Ακούν. Μια κοπέλα ζητά τον λόγο. Προσπαθώ να φανταστώ πώς μπορεί να είναι. Ψηλή; Εύσωμη; Τι χρώμα έχουν τα μαλλιά της; Πρωτοετής φοιτήτρια... Θυμάμαι τα λόγια της αδελφής μου: «Από την πρώτη μέρα θα γνωρίσεις πολύ κόσμο. Ένας νέος κύκλος αρχίζει!». Αστείο ακούγεται σήμερα. Τέλη Μαρτίου και δεν έχω δει το πρόσωπο ενός παιδιού από τη σχολή μου. Γράφω στο chat: «Θα ήθελα τόσο να σας δω! Να σας γνωρίσω όλους από κοντά! Να πιούμε καφέ στο κυλικείο και να συζητήσουμε για τα μαθήματα και για τόσα άλλα!» Κοιτάζω γύρω μου. Τα μάτια μου πέφτουν στην άδεια, ολοκαίνουρια τσάντα που είχα αγοράσει τέλη Αυγούστου για την πρώτη μέρα στη σχολή. Σηκώνομαι αποφασιστικά. Ανοίγω την πόρτα και βγαίνω έξω. Να περπατήσω τουλάχιστον στον καθαρό αέρα. Να δω θάλασσα και ουρανό. Μέχρι να συναντηθούμε.

3. Drania Sophia

Qu'est-ce qu'elle est en train de dire ? Ça fait dix minutes que je suis perdue dans mes pensées. Je ne comprends plus rien. Je me lève. Je marche dans la chambre. Dégourdissons-nous un peu les jambes. Mes pas me mènent au salon. Papa, plongé dans son ordinateur ne se retourne pas pour me regarder. Je retourne dans ma chambre. Tiens, il y en a d'autres qui sont encore arrivés. Maintenant, il y a 119 participants. Ça fait du monde ! Mais où sont-ils ? La professeure parle et 118 personnes l'écoutent – ou ce sont juste des noms ? Une fille demande la parole. J'essaie d'imaginer à quoi elle ressemble. Grande ? Rondelette ? De quelle couleur sont ses cheveux ? Une étudiante de première année... Je me souviens du discours de ma sœur : « Tu rencontreras beaucoup de monde dès le premier jour. Un nouveau cycle commence ! » Cela semble drôle aujourd'hui. Fin mars et je n'ai pas vu le visage d'un seul étudiant de mon université. J'écris sur le chat : « Je voudrais tellement vous voir, vous rencontrer tous ! Boire un café à la cantine et discuter à propos des cours et de plein d'autres choses ! » Je regarde autour de moi. Mes yeux tombent sur le sac vide et flambant neuf que j'avais acheté fin août pour ma première journée à l'Université. Je me lève avec assurance. J'ouvre la porte et je sors. Pour marcher au moins au grand air. Pour voir la mer et le ciel. Jusqu'à ce qu'on puisse se rencontrer.

4. Θεοδοσίου Ιωάννα

Πολίτες και καραντίνα , αντιμέτωποι με την πανδημία ή με τον εαυτό τους;

Εν έτει 2020 τη θέση των ιταμένων αυτοκίνητων και των εξερευνήσεων του διαστήματος αντικατέστησε μια νέα πραγματικότητα, μια πραγματικότητα που όλοι εύχονται να μην ήταν πραγματική . Όλοι μας έχουμε κληθεί να βιώσουμε την πανδημία του covid-19, καθώς και μια καραντίνα χωρίς τέλος. Η καθημερινότητα λοιπόν έχει διαφοροποιηθεί για όλους, οι άνθρωποι έχουν απομονωθεί και ενδεχομένως έχουν χάσει όλες τις παλιές τους συνήθειες . Ωστόσο αυτές οι πρωτόγνωρες καταστάσεις μας έχουν αναγκάσει να περνάμε πολύ χρόνο με τον εαυτό μας και τις σκέψεις μας , σκέψεις περίπλοκες, σκέψεις, που με τον γρήγορο παλιό ρυθμό της καθημερινότητάς μας, δεν θα κάναμε. Οι περισσότεροι στις δύσκολες καταστάσεις έτειναν στην εύρεση εύκολων τρόπων απόσπασης του εαυτού τους από τις δυσκολίες και τα προβλήματά τους, οι άνθρωποι δεν έρχονταν αντιμέτωποι με τις σκέψεις τους αλλά προσπαθούσαν να τις απομονώσουν και να τις ξεχάσουν προσωρινά με διάφορους τρόπους οι οποίοι πλέον δεν είναι εφικτοί .

Σήμερα λοιπόν, ο χρόνος που περνάμε με τις σκέψεις μας και με τον εαυτό μας, μας δίνει την ευκαιρία να αναλογιστούμε και να εκτιμήσουμε περισσότερο τα πράγματα και τους ανθρώπους που έχουμε δίπλα μας, καθώς τίποτα δεν είναι δεδομένο. Ο χρόνος όμως που περνάμε μόνοι μας συνήθως έρχεται αφού κλείσουμε τις περίφημες οθόνες του κινητού και του υπολογιστή, οι οποίες έχουν πλέον αντικαταστήσει ολοκληρωτικά τη διαδικασία της μάθησης, τις δουλειές, τα ταξίδια, ακόμα και τους φίλους μας. Ο στόχος μας πλέον πρέπει να είναι η αυτοβελτίωση και η ασφάλειά μας.

4. Theodosiou Ioanna

Citoyens et quarantaine, face à la pandémie ou livrés à eux-mêmes ?

En 2020, les voitures volantes et les explorations spatiales ont été remplacées par une nouvelle réalité, une réalité que tout le monde aurait souhaité qu'elle ne soit pas réelle. Tous, nous avons été appelés à vivre sous la pandémie de la covid-19, ainsi que sous une quarantaine sans fin. Le quotidien est donc différent pour tous, des personnes sont isolées et ont peut-être perdu toutes leurs vieilles habitudes. Cependant, ces situations inédites nous ont obligés à passer beaucoup de temps avec nous-mêmes et nos pensées, des pensées complexes, des pensées que nous n'aurions pas eu le temps d'avoir avec notre ancien rythme de vie. Face aux situations difficiles, la plupart des personnes avaient tendance à trouver des moyens faciles pour se détacher de leurs préoccupations et de leurs problèmes. Les individus ne se confrontaient pas à leurs pensées, mais ils essayaient de les isoler et de les oublier temporairement de diverses manières qui ne sont, aujourd'hui, plus possibles.

16

Mais à présent, le temps que nous passons avec nos pensées et avec nous-mêmes nous donne l'occasion de réfléchir et d'apprécier davantage les choses et les personnes que nous avons à côté de nous car rien n'est acquis. Le temps que nous passons seuls vient généralement après l'interruption de nos écrans de téléphones et nos ordinateurs, qui ont à présent complètement remplacé le processus d'apprentissage, le travail, les voyages et même nos amis. Maintenant, notre but doit être d'atteindre notre bien être personnel et notre sécurité.

5. Κασκαρική Κωνσταντίνα

«Μένουμε σπίτι». Μία φράση που στοιχειώνει τα αφτιά όλων μας τον τελευταίο χρόνο. Μία πανδημία που απροσδόκητα μπήκε στα σπίτια μας. Κάθε μέρα, μετά το «καλημέρα» έρχεται το «σήμερα ο αριθμός των κρουσμάτων...». Η αβεβαιότητα για το παρόν είναι πιο τρομακτική από αυτή του μέλλοντος, καθώς είναι παντελώς άγνωστη στον ρομποτικό πλέον τρόπο που έχουμε συνηθίσει να αντιμετωπίζουμε την καθημερινότητά μας. Εκτός, λοιπόν, από τον φόβο του ιού έχουμε τον φόβο ότι δεν μπορούμε να ελέγξουμε εμείς οι ίδιοι τη ζωή μας.

Και ξεφεύγουμε, ξεφεύγουμε από τους κανόνες που θέτει το κράτος προκειμένου να νιώσουμε την ελευθερία που στερούμαστε λόγω του ιού. Προσπαθούμε να ελέγξουμε τη ζωή μας και αγνοούμε τις επιπτώσεις που επιφέρουν οι πράξεις μας. Πράξεις οι οποίες στη θεωρία κάθε άλλο από μεμπτές είναι, για παράδειγμα να επισκεφτεί κανείς τον τόπο καταγωγής του, να γιορτάσει κάποιος τα γενέθλιά του ή να πάει έστω μία βόλτα μετά τις 9.

Άρα, τί είναι αυτό που μας τρομάζει περισσότερο; Είναι η πανδημία ή ο εγκλεισμός και ο περιορισμός των ελευθεριών μας; Ερώτημα που κατά την γνώμη μου θα έπρεπε να μας βάλει σε σκέψεις. Μπορούμε να ωφεληθούμε από καθετί δύσκολο που μπορεί να προκύψει και να ανακαλύψουμε καινούργιες δυνατότητες του εαυτού μας. Αύριο άλλωστε όλο αυτό θα είναι παρελθόν!

5. Kaskariki Konstantina

« Restons chez nous » : une phrase qui hante nos oreilles depuis un an. La pandémie est entrée chez nous de façon inattendue. Chaque jour, après le « Bonjour ! » suit « Aujourd’hui, le nombre des cas... ». L’incertitude du présent est plus effrayante que celle de l’avenir, car elle est étrangère à la manière robotique dont nous sommes habitués à vivre notre vie quotidienne. Donc, en plus de la peur du virus, nous avons la peur de ne pas pouvoir contrôler nos propres vies.

Et on s’éloigne, on s’éloigne des règles fixées par l’État pour ressentir la liberté dont nous a privé le virus. Nous essayons de contrôler nos vies et d’ignorer les conséquences de nos actes. Des actes qui en théorie sont tout sauf répréhensibles : par exemple, visiter son lieu d’origine, fêter son anniversaire, ou se promener après 21h.

Alors, qu’est-ce qui nous fait le plus peur ? Est-ce la pandémie ou le confinement et la restriction de nos libertés ? Une question qui, à mon avis, devrait nous faire réfléchir. Nous pouvons profiter de toutes les difficultés qui se présentent à nous, et découvrir des nouveaux aspects de nous-mêmes. Après tout, demain, tout cela appartiendra au passé !

6. Κατσούρη-Φωκά Σοφία

Ένας άορατος εχθρός απειλεί την ανθρωπότητα. Ένας εχθρός που σαρώνει τον πλανήτη προκαλώντας αρνητικές επιπτώσεις και παγκόσμια ανησυχία.

Ο εχθρός είναι ένας «έξυπνος, διεισδυτικός, αδυσώπητος» ιός, καθώς «εξαπλώνεται, επιβιώνει και προκαλεί θάνατο». Αρχικά, ο ΠΟΥ χαρακτήρισε την επιδημία ως υγειονομική κατάσταση έκτακτης ανάγκης, ενώ στις 11 Μαρτίου 2020 κήρυξε πανδημία.

Έκτοτε, ξεκίνησε ένας άμετρος και άνισος πόλεμος δίχως να υπάρχουν στοιχεία και κατάλληλα όπλα εναντίον του. Η πλήρης εξόντωσή του έμοιαζε απροσπέλαστη και μακροπρόθεσμη. Τα τεχνολογικά επιτεύγματα φαίνονταν μικρά και ανεπαρκή μπροστά του.

Στο μεταξύ, πολλές χώρες χάραξαν κάποια στρατηγική αντιμετώπισης. Έθεσαν σε εφαρμογή δρακόντεια μέτρα καθυστέρησης και αποτροπής της διασποράς του. Αεροπορικές εταιρείες ακύρωσαν πτήσεις παγκοσμίως. Ορισμένες χώρες επαναπάτρισαν πληθυσμό και έκλεισαν τα σύνορά τους.

Οργανισμοί, φορείς, κλινικές, φαρμακευτικές εταιρίες ξεκίνησαν αγώνα με τους επιστήμονες να καταβάλλουν υπεράνθρωπες προσπάθειες για ανεύρεση διεξοδικής λύσης ενός «μαγικού» φαρμάκου. Αναζητούν διάφορες μεθόδους για την έγκαιρη και αποτελεσματική διακοπή της αλυσιδωτής μετάδοσης.

Ένα χρόνο, πλέον, προσπαθούμε για την ενίσχυση της άμυνάς μας και την προφύλαξή μας ενάντια στον εχθρό. Όλοι δίνουμε καθημερινά μια σκληρή μάχη ζώντας μια δυσμενή κατάσταση γύρω μας. Κάποιοι επιζούν όντας δυνατότεροι και κάποιοι ηττούνται φεύγοντας για το μεγάλο ταξίδι. Ο πόλεμος δεν τελείωσε ακόμα μέχρι να νικήσουμε τον άορατο εχθρό.

6. Katsouri-Phoka Sophia

Un ennemi invisible menace l'humanité. Un ennemi qui traverse la planète en causant des effets négatifs et une angoisse mondiale.

L'ennemi est un virus « intelligent, pénétrant, impitoyable » car il « se propage, survit, cause la mortalité ». L'OMS a initialement caractérisé l'épidémie comme un état d'urgence sanitaire et l'a dénommée « pandémie » le 11 mars 2020.

Depuis lors, une guerre disproportionnée et inégale a commencé imperceptiblement, sans qu'on ait d'armes appropriées pour se défendre. L'extermination du virus semblait inaccessible et à long terme. Les avancées technologiques semblaient faibles et insuffisantes face à lui.

Entretemps, de nombreux pays ont mis au point une stratégie pour y faire face. Ils ont appliqué des mesures draconiennes pour retarder et empêcher sa dissémination. Les compagnies aériennes ont annulé des vols dans le monde entier. Certains pays ont rapatrié la population et fermé les frontières.

Les organisations, les institutions, les cliniques, les compagnies pharmaceutiques ont commencé une lutte avec les scientifiques dans un effort surhumain pour trouver une solution globale et un médicament efficace. Ils recherchent diverses méthodes pour une interruption rapide et efficace de la contamination en chaîne.

Depuis un an maintenant, nous essayons de renforcer notre défense et notre protection contre l'ennemi. Nous nous battons dur, chaque jour, en vivant une situation défavorable autour de nous. Certains survivent en étant plus forts et certains sont vaincus en partant pour le long voyage. La guerre n'est pas encore terminée tant que l'ennemi invisible n'aura pas été vaincu.

7. Κλεισιάρη Μαρία

Σίγουρα πρόκειται για μία χρονική περίοδο που θα έμοιαζε με σενάριο επιστημονικής φαντασίας μερικά χρόνια πριν. Ξαφνικά βρεθήκαμε περιορισμένοι στο σπίτι, απομονωμένοι από συγγενείς και φίλους και με τον χειρότερο φόβο που μπορούσε ποτέ να μας κυριεύσει... τον φόβο για τη ζωή.

Η μόνη μας «παρηγοριά»... η τεχνολογία! Μέσα σε λίγες εβδομάδες τα πάντα ψηφιοποιήθηκαν, συναντήσεις με τους συνανθρώπους αλλά και συνεργάτες μας, μαθήματα σε όλες τις εκπαιδευτικές βαθμίδες, ακόμα και πολιτιστικά δρώμενα, βιβλιοθήκες και μουσεία σε όλο τον κόσμο. Τι τυχεροί που έπρεπε να αισθανόμαστε που έχουμε εικονική πρόσβαση στο Μουσείο του Λούβρου ή σε κάποιο έργο της Metropolitan Opera!

Δεν είναι κακή η εκμετάλλευση των δυνατοτήτων που προσφέρει η νέα τεχνολογία, αυτό που εγώ βρίσκω αρνητικό είναι ο εφησυχασμός που δημιουργείται χάρη σε αυτήν κι έτσι παραλείπεται η λήψη ουσιαστικών μέτρων για το σύστημα υγείας των κρατών. Πώς περιμένουμε να έχουμε υγιείς λαούς όταν δεν είναι υγιείς οι υγειονομικές υποδομές;

Ένα χρόνο μετά, η κατάσταση παραμένει ίδια... ίσως και χειρότερη, εφόσον τώρα γνωρίζουμε τον εχθρό, κι όμως δεν έχει αλλάξει κάτι. Τι κρατάμε ως «μάθημα»; Μην αναβάλλεις τα σχέδια σου γιατί ποτέ δεν ξέρεις τι θα φέρει η ζωή και πόσο πίσω θα πάει χρονικά η πραγματοποίησή τους.

7. Kleisiari Maria

Il y a quelques années, la période que nous vivons aurait pu être prise pour un scénario de science-fiction. Du jour au lendemain, nous nous sommes retrouvés confinés chez nous, isolés de nos parents et amis, avec la plus terrible peur qui pourrait nous submerger : la peur pour notre vie.

Notre seule « consolation »... la technologie ! En quelques semaines, tout a été numérisé : les rencontres avec les autres humains, avec nos collaborateurs, les cours à tous les niveaux de l'éducation, même les événements culturels, les bibliothèques et les musées du monde entier. Quelle chance nous devons ressentir d'avoir un accès virtuel au Musée du Louvre ou à une œuvre du Metropolitan Opera !

Ce n'est pas mal de profiter des possibilités offertes par les nouvelles technologies. Ce que je trouve négatif c'est la passivité qu'elle provoque et de cette façon sont omises les mesures essentielles pour le système de santé des états. Comment espérer avoir des peuples en bonne santé quand que l'infrastructure sanitaire n'est pas saine ?

Un an plus tard, la situation reste la même, peut-être même qu'elle est... pire, puisque nous connaissons maintenant l'ennemi et pourtant rien n'a changé. Quelle « leçon » en tirons-nous ? Ne différez pas vos plans, car on ne sait jamais ce que la vie apportera, ni de combien leurs réalisations seront retardées.

8. Κόκκαλης Στέφανος

Η μεγαλύτερη μαγεία στη ζωή είναι ότι κανείς δεν ξέρει τι θα του φέρει. Κανείς δεν μπορεί να προβλέψει τι του επιφυλάσσει το μέλλον. Η ιστορία γράφεται αφού τελειώσει η χρονική περίοδος που εξετάζεται χωρίς να ξέρουμε τι θα γράψουν τα βιβλία της ανθρώπινης ιστορίας. Και όμως. Είμαστε μέρος αυτής της ιστορίας ο καθένας από εμάς με μεγαλύτερη ή μικρότερη συμμετοχή ή βαρύτητα. Το ίδιο πιστεύω και για την περίοδο Μάρτιος 2020 – Μάρτιος 2021. Αυτήν τη χρονική περίοδο στις ζωές μας έχουν έρθει τα πάνω-κάτω. Κοσμοϊστορικά γεγονότα που θα μνημονεύονται από όλους τους ιστορικούς του μέλλοντος. Κοινά προβλήματα σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του πλανήτη, κοινοί προβληματισμοί. Ναι, είναι αλήθεια. Ζούμε στιγμές που δε θα ξεχαστούν για πολλά πολλά χρόνια από τη μνήμη της ανθρωπότητας. Εντούτοις, εμείς που ζούμε το παρόν μας, ερχόμαστε αντιμέτωποι με δυσκολίες που δεν έχουμε βιώσει στο παρελθόν: απομόνωση, ψυχολογική καταπίεση, παππούδες και γιαγιάδες χωρίς την επαφή με παιδιά και εγγόνια, φίλοι, γείτονες και συγγενείς σε απόσταση μεταξύ τους, αποξένωση από την κοινωνική ζωή. Μαθητές και φοιτητές, δάσκαλοι και καθηγητές μπροστά από μία οθόνη για 5 με 10 ώρες την ημέρα. Αυτή είναι η φύση του ανθρώπου; Προφανώς και όχι. Μακάρι η πανδημία αυτή να τελειώσει γρήγορα και να ξαναβρούμε πίσω τη χαμένη μας αγνότητα, συμπόνια και, πάνω από όλα, ανθρωπιά.

8. Kokkalis Stéphanos

La plus grande magie de la vie est que personne ne sait ce qu'elle apportera. Personne ne peut prévoir ce que l'avenir nous réserve. L'histoire est écrite après la période considérée, et on ne sait pas ce que ces livres raconteront. Pourtant, chacun de nous fait partie de cette histoire avec une part plus ou moins grande de participation et d'importance. Je pense la même chose pour la période de mars 2020 à mars 2021. Durant cette période, nos vies ont connu des renversements. Des événements historiques mondiaux seront mentionnés par tous les historiens à venir ; des problèmes communs à toutes les longitudes et latitudes de la planète, des préoccupations communes. Oui, c'est vrai. Nous vivons des moments qui resteront dans la mémoire de l'humanité pendant de nombreuses années. Néanmoins, nous qui vivons dans le présent, nous sommes confrontés à des difficultés que nous n'avons pas vécues dans le passé : isolement, pression psychologique, grands-parents sans contact avec leurs enfants et leurs petits-enfants, avec les amis, les voisins, et autres membres de la famille éloignée, aliénation de la vie sociale. Élèves et étudiants, enseignants et professeurs devant un écran de 5 à 10 heures par jour. Est-ce la nature humaine ? Bien sûr que non. Puisse cette pandémie se terminer rapidement, et que nous retrouvions notre pureté, notre compassion et surtout, notre humanité perdue.

9. Λάμπρου Παναγιώτα

Ένας χρόνος. Ένας ολόκληρος χρόνος από τότε που ήσουν στο δρόμο χωρίς μάσκα. Από τότε που έλεγες ένα απλό «μαμά βγαίνω» και το μόνο που άκουγες σαν απάντηση ήταν «μην αργήσεις» ή «να προσέχεις». Από τότε που δεν μέτραγες στα δάχτυλα με πόσα άτομα θα βγεις και ούτε αγχωνόσουν από το γεγονός ότι ο κολλητός σου είναι κοινωνικός. Από τότε που πήγαινες ταξίδια και γνώριζες νέους ανθρώπους και πολιτισμούς. Από τότε που ούρλιαζες σε συναυλίες σα να μην υπάρχει αύριο. Από τότε που δε καιγόσουν με τις ώρες στο κινητό, αλλά ψηνόσουν στις αμμουδιές. Από τότε που όταν έβλεπες τους δικούς σου ανθρώπους έτρεχες να τους πάρεις μια ζεστή αγκαλιά και δεν τους έριχνες μια κρύα αγκωνιά. Από τότε που πέρναγες ώρες στη βιβλιοθήκη και όχι στην οθόνη του υπολογιστή. Από τότε που αν κάποιος σε ενοχλούσε, θα καθόσουν να βρεις μια λύση αντί απλά να τερματίσεις την κλήση. Από τότε που αν άκουγες ότι κάποιος είναι άρρωστος, ενδιαφερόσουν πραγματικά για αυτόν και δε φοβόσουν πιο πολύ μη σε έχει κολλήσει κι εσένα. Από τότε που απλά ήσουν εσύ.

9. Lamprou Panagiota

Une année. Une année entière te sépare du temps où tu étais marchais sans masque dans la rue. Du temps où tu disais simplement : « Maman, je sors », et la seule réponse était : « Rentre pas trop tard » ou « Fais attention ! ». Du temps où tu ne comptais pas sur les doigts de la main le nombre de personnes avec lesquelles tu allais sortir et où tu ne stressais pas parce que ton meilleur ami était sociable. Du temps où tu voyageais et où tu découvrais de nouvelles personnes et de nouvelles cultures. Du temps où tu hurlais dans un concert, comme s'il n'y aurait pas eu de lendemain. Du temps où tu ne t'abrutissais pas sur ton smartphone qui prenait feu, mais tu préférais griller sur des plages de sable. Du temps où, quand tu rencontrais tes proches, tu courrais les prendre dans tes bras chaleureusement et non pas leur donner un coup de coude froidement. Du temps où tu passais plus de temps à la bibliothèque que devant un écran d'ordinateur. Du temps où, si quelqu'un t'embêtait, tu t'asseyais avec lui pour trouver une solution plutôt que de simplement terminer l'appel. Du temps où, si une personne était malade, tu te souciais de son état et tu ne craignais pas qu'il te contamine. Du temps où tu étais toi, tout simplement.

10. Μαργαρίτης Μιχάλης

Στην Τροχιά του Χρόνου

Ο καιρός, οι ευωδίες, και οι υποσχέσεις του Μαρτίου, ανάγκασαν το Παιδί να ξυπνήσει από τον λήθαργο. Μία Αναγέννηση. Το Παιδί, αγουροξυπνημένο, μου ανακοινώνει πως φέρνει νέα. Πρωτόγνωρα, ανατριχιαστικά. Τι εννοείς ιός ;; Τι εννοείς εγκλεισμός ;;

Το αγαπώ πολύ αυτό το Παιδί. Πάντα θα το αγαπάω. Ήταν δίπλα μου σε στιγμές χαράς, πάντα δίπλα στην γκριζομάλλα Ασπασούλα. Με φίλεψε με κακά μαντάτα τον 5ο του έτους. Τι εννοείς χωρίς γιαγιά ;;

Στις αρχές του 6ου, το Παιδί με συντρόφευε. Φώναζε «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ», «ΑΝΤΙΟ ΑΠΕΙΛΗ».

Και εγώ το ακολουθούσα. Ύστερα από λίγο, χάθηκε. «Πού είσαι Παιδί ;; Μου λείπεις!!». Με τον χαμό του Παιδιού, ξεκίνησε και αυτός της Ασπασούλας. Τότε κατάλαβα γιατί χάθηκε. Μισούσε τα νοσοκομεία. Επέστρεψε στον 7ο και ακόμη πιο έντονα στον 8ο. Με φίλεψε με μία αύρα θαλασσινή, με ανεμελιά, κι ας μην μπορούσα να τα απολαύσω.

Ήταν μαζί μου στο ξεκίνημα του 10ου. Μου έσφιγγε το χέρι. Δεν θέλαμε να αποχωριστούμε. Ανήμερα της 6ης, με εγκατέλειψε, ολοκληρωτικά, όπως και η Ασπασούλα.

Κανένα σημάδι από το Παιδί. Μάταιη η αναμονή. Τον 11ο, ο εγκλεισμός ξαναχτύπησε την πόρτα. Η προσπάθεια τόσων μηνών, μάταιες, όπως η αναμονή του παιδιού.

Τέλος 12ου, ξεκίνημα 1ου. Παντού ευχές προσπαθούσαν να καλύψουν το ακάλυπτο κενό μου.

Τέλος 1ου, αρχές 2ου. Συμφιλίωση με τη μοναξιά μου. Κανένα χαμόγελο, κανένα Παιδί. Συμβιβάστηκα με τις υποχρεώσεις ενός δεκαεννιάχρονου.

Κλείσιμο ενός έτους. Ακόμη εδώ, εγκλεισμέ. Λαχταράς τη θέση του Παιδιού, κάθε Παιδιού. Θα σε παλέψω, όμως. Προς τιμήν όλων των χαμένων Παιδιών.

10. Margaritis Michail

La roue du temps

Le temps, les fragrances et les promesses de mars ont obligé l'Enfant à se réveiller de son sommeil profond. Une Renaissance. L'Enfant, à peine éveillé, m'annonce qu'il apporte des nouvelles. Des nouvelles sans précédent, effrayantes. Qu'est-ce que tu veux dire par un virus ? Qu'est-ce que tu veux dire par confinement ?

J'aime beaucoup cet enfant. Je l'aimerai toujours. Il était à mes côtés dans les moments de joie, toujours à côté d'Aspasoula aux cheveux gris. Il m'a apporté de mauvaises nouvelles le cinquième mois de cette année. Qu'est-ce que tu veux dire par « sans grand-mère ? ». Au début du sixième mois, l'Enfant était mon compagnon. Il criait « LIBERTÉ » et « VA-T-EN MENACE ». Et moi je le suivais. Plus tard, il a disparu. « Où es-tu l'Enfant ? Tu me manques ! ». Avec la perte de l'enfant, celle d'Aspasoula a également commencé. Puis j'ai compris la raison pour laquelle il avait disparu. Il détestait les hôpitaux. Il est revenu le septième mois et encore plus intensément le huitième. Il m'a apporté un vent frais, insouciant, même si je ne pouvais pas en profiter.

Il était avec moi au début du dixième mois. Il me serrait la main. Nous ne voulions pas nous séparer. Le sixième jour, il m'a complètement abandonné, tout comme Aspasoula.

Aucune trace de l'Enfant. Je l'attendais en vain. Le onzième mois, le confinement a commencé, une fois encore. Les efforts de tant de mois étaient vains, tout comme l'attente de l'Enfant.

Fin du douzième mois, début du premier. Des vœux essayaient de combler mon grand vide.

Fin du premier mois, début du deuxième. Je me suis réconcilié avec ma solitude. Pas de sourire, pas d'Enfant. Je me contente des devoirs d'un jeune de dix-neuf ans.

Un an de confinement. Tu es toujours là confinement. Tu aspiras à la place de l'Enfant, de chaque Enfant. Mais je vais lutter, contre toi. En l'honneur de tous les enfants perdus.

11. Μερμίγκης Χρήστος

Όλα έδειχναν ότι αυτή η περίοδος θα ερχόταν και θα περνούσε συνηθισμένα. Κανείς όμως δεν περίμενε, ούτε ήταν προετοιμασμένος για την επερχόμενη συμφορά.

Οι πολίτες, μικροί και μεγάλοι, έβλεπαν σασιτισμένοι τις συνέπειες μιας νέας πανδημίας παντού γύρω τους. Ο φόβος, το άγχος, η σύγχυση και άλλα παθογόνα συναισθήματα κυκλοφορούσαν ανεμπόδιστα στις ψυχές των ανθρώπων. Ο λόγος των ειδικών είχε γίνει αναγκαίος, πηγή πληροφόρησης γι' αυτό το φλέγον ζήτημα.

Με την είσοδο του 2021 υπήρχε αισιοδοξία για επιστροφή στην κανονικότητα. Ωστόσο, τα κρούσματα συνεχώς αυξάνονται, τα μέτρα σκληραίνουν. Οι συνεχείς εμφανίσεις μεταλλάξεων του ιού, ανθεκτικές στις μέχρι τότε παρεμβάσεις των ειδικών, δεν είναι καθόλου ενθαρρυντικές.

Ολοφάνερα, αυτό το γεγονός δεν είναι καθόλου ελπιδοφόρο για τους πολίτες που κρατούν εδώ και αρκετό καιρό τις επιχειρήσεις τους κλειστές και κινδυνεύουν να βρεθούν στα όρια της πτώχευσης. Χωρίς να παραλείψουμε τους μαθητές και φοιτητές που εδώ και τόσο καιρό είναι κολλημένοι μπροστά από την οθόνη του υπολογιστή, σε μια προσπάθεια να διατηρήσουν μια μορφή κανονικότητας.

Καταλήγοντας, σε μια εποχή που το μέλλον φαντάζει δυσοίωνο, μόνο άμα μπορέσει να επιτευχθεί η συνοχή, η συνεργασία, η διατήρηση της υπομονής του κόσμου, θα μπορέσει να υπάρξει ελπίδα να ξεπεραστεί αυτή η άσχημη κατάσταση.

11. Mermigkis Christos

Tout indiquait que cette période allait se dérouler normalement. Mais personne ne s'attendait ni ne s'était préparé à la catastrophe à venir.

Les citoyens de tout âge ont vu autour d'eux les ravages d'une nouvelle pandémie. La peur, l'angoisse, la confusion et d'autres sentiments pathogènes circulaient sans entrave dans leur âme. La parole des experts, source d'information sur cette affaire brûlante, était devenue nécessaire.

Au début de 2021, il y avait l'optimisme pour un retour à la normale. Cependant, les cas ne cessent d'augmenter, et les mesures de se durcir. L'apparition constante de variants du virus, résistants jusque-là aux interventions des experts, n'est pas du tout prometteuse.

Évidemment, ce fait n'est pas très encourageant pour les citoyens qui gardent leur entreprise fermée depuis longtemps et qui risquent d'être au bord de la faillite. Sans oublier les élèves et les étudiants qui sont restés si longtemps bloqués devant leur écran d'ordinateur, dans un souci de maintenir une forme de normalité.

Pour conclure, à un moment où l'avenir semble sinistre, ce n'est que si la cohésion, la coopération et la patience du peuple peuvent être atteintes qu'il peut y avoir un espoir de surmonter cette mauvaise situation.

12. Μορόζοβα Βέρα

Αυτό ήταν ένα παράδοξο έτος των διακοπών των συνδέσεων και των κλειστών δρόμων. Ήταν περίεργη στιγμή που ακούγαμε τα νέα του θανάτου πιο πολύ από ο,τιδήποτε άλλο. Ο Σ. Φρόνιτ θα το αποκαλούσε μεγάλη σύγκρουση δύο βασικών ανθρώπινων ενστίκτων—Έρωτα (ζωής) και Θανάτου.

Θυμάμαι την ημέρα, που το πανεπιστήμιό μου έκλεισε. Ήταν στις 10 Μαρτίου 2020. Ύστερα τα μαγαζιά, μετά οι πόλεις, τα αεροδρόμια, οι χώρες. Ολόκληρος ο κόσμος έκλεισε ξαφνικά. Σταδιακά, από τον φόβο, υπό περιορισμούς η ζωή μας φαινόταν να σταματούσε. Δηλαδή, όταν κάτι κάνει ένα άνθρωπο να φοβάται συνεχώς, ο άνθρωπος υποχωρεί και εξαφανίζεται. Αυτή είναι η αρχή του απανθρωπισμού.

Πώς θα μπορούσαμε τότε να αντιταχθούμε στον φόβο (Θάνατο), αν είναι αδύνατο να τον αποφύγουμε; Οι ψυχαναλυτές πιστεύουν, ότι «ο Έρωτας έχει τη δυνατότητα να είναι το αντίδοτο του θανάτου ή το αντίθετο». Με άλλα λόγια, η πανδημία έδειξε ότι είναι ζωτικό να μην σταματήσουμε να ευχόμαστε, να απολαμβάνουμε τα μικρά πράγματα κατά τη διάρκεια της κρίσης, για να αυξήσουν τις πιθανότητές μας να διατηρήσουμε την ψυχική και σωματική υγεία μας. Και, με τη σειρά του, ο Έρωτας (ως ένστικτο ζωής) παντα υποστηρίζεται από την αγάπη, την ομορφιά, το σεξ, τον αθλητισμό, τη δημιουργικότητα, την επικοινωνία.

12. Morozova Vera

Ce fut une année paradoxale : des liens rompus et des routes fermées. C'était un moment étrange où l'on a entendu des nouvelles de la mort plus souvent qu'autre chose. Sigmund Freud l'aurait appelée le grand conflit de deux instincts humains fondamentaux : Éros (la vie) et Thanatos (la mort).

Je me souviens du jour où mon université a fermé. C'était le 27 février 2020. Puis ont suivi les magasins, les villes, les aéroports, les pays. Le monde entier s'est fermé soudainement. Progressivement, par la peur et sous les restrictions, nos vies ont semblé s'arrêter. Précisément, quand quelque chose fait peur à l'homme constamment, l'homme recule et disparaît. C'est le début de l'inhumanité.

Que pourrions-nous opposer à la peur (Mort) s'il est impossible de l'éviter ? Les psychanalystes croient qu'« Éros a le potentiel d'être l'antidote de Thanatos ou l'inverse ». En d'autres termes, la pandémie a montré qu'il est vital que nous n'arrêtons pas d'espérer et de jouir des petits plaisirs de la vie pendant la crise, pour augmenter nos chances de maintenir élevée notre santé mentale et physique. Et à son tour, Éros (comme un instinct de vie) est toujours soutenu par l'amour, la beauté, le sexe, l'athlétisme, la créativité et la communication.

13. Μπόλμπουχ Ντάρια

Μάρτιος, ο μήνας που σηματοδοτεί την έναρξη της άνοιξης. Το 2020, δυστυχώς, δεν μας έφερε μόνο την άνοιξη αλλά και την καραντίνα. Έπρεπε να έρθουμε αντιμέτωποι με πρωτόγνωρα για εμάς πράγματα: καινούριες συνθήκες, πολλές δυσκολίες, έναν ιό που σκότωνε δίχως αύριο, και την ανθρώπινη ανάγκη για επιβίωση.

Παρόλα αυτά, ας εστιάσουμε στο θετικό της υπόθεσης. Θα μου πείτε τώρα, «Μα πού στο καλό το είδες;» Και εγώ με τη σειρά μου, θα σας απαντήσω μονάχα με μία λέξη: Παντού! Η καραντίνα έκανε ένα μεγάλο ξεκαθάρισμα στη ζωή μας. Από άχρηστα αντικείμενα μέχρι σκάρτους ανθρώπους και ανούσιες σχέσεις. Θα έπρεπε να είμαστε ευγνώμονες για αυτό.

Πέρα απ' αυτό, αρκετοί από εμάς, ανακαλύψαμε κρυφά ταλέντα που ποτέ δεν ξέραμε ότι είχαμε: μαγειρική, μουσική, χορός... ο καθένας έκανε αυτό που λαχταρούσε η ψυχή του. Εγώ παραδείγματος χάριν, αφοσιώθηκα στη φωτογραφία. Εάν με ρωτούσατε πριν δύο χρόνια, τί σημαίνει φωτογραφία, θα σας απαντούσα ότι είναι απλά ένα κομμάτι χαρτί. Τώρα όμως, έχω αναπτύξει ολόκληρη θεωρία. Η φωτογραφία, λοιπόν, είναι ένας τρόπος έκφρασης. Είναι όλα όσα δεν τολμάμε να πούμε, αποτυπωμένα σε μία λήψη. Η φωτογραφία ήταν αυτή που με βοήθησε να περάσω με μεγάλη ευκολία αυτήν την δύσκολη περίοδο, την καραντίνα, που κληθήκαμε να διανύσουμε στα καλά καθούμενα.

13. Bolbouch Daria

Mars, le mois qui marque le début du printemps. En 2020, malheureusement, il y a eu non seulement le printemps, mais aussi le confinement. Nous avons dû faire face à des situations sans précédent : de nouvelles conditions, de nombreuses difficultés, un virus tuant sans lendemain et le besoin humain de survivre.

Cependant, focalisons-nous sur le bon côté des choses. Vous allez-me dire : « Mais où en vois-tu ? ». Et à mon tour, je vous répondrai en un seul mot : Partout ! Le confinement a entraîné un nettoyage dans nos vies : allant des objets inutiles, aux personnes inintéressantes et aux relations dénuées de sens. Pour cela, on peut être reconnaissants.

Au-delà de cela, beaucoup d'entre nous ont découvert en eux des talents cachés qu'ils ne soupçonnaient pas posséder : la cuisine, la musique, la danse... chacun a fait ce que son cœur lui soufflait. Moi par exemple, je me suis consacrée à la photographie. Si vous m'aviez demandé deux ans plus tôt ce que signifiait la photographie je vous aurais répondu qu'il s'agit simplement d'un morceau de papier. Alors que maintenant, j'ai développé toute une théorie. La photographie est une façon de s'exprimer. C'est tout ce que l'on n'ose pas dire imprimé dans une prise de vue. La photographie est ce qui m'a aidée à surmonter plus facilement cette période difficile appelée « confinement », qu'il a fallu parcourir tout d'un coup, juste comme ça.

14. Μπόρση Ελένη

Φυλακή! Βρίσκομαι σε μία φυλακή! Υπάρχει στα αλήθεια ή μήπως ονειρεύομαι; Είναι δημιούργημα της φαντασίας μου. Όχι! Είναι η πραγματικότητα όμως αισθάνομαι σαν να κοιμάμαι. Συνεχώς μιλώ στον εαυτό μου. Πνίγομαι. Πότε θα τελειώσει αυτή η αέναη καταναγκαστική οδύνη; Μένω με τις σκέψεις μου, μόνη μου. Τί με πνίγει; Οι σκέψεις μου ή τα συναισθήματά μου; Οι λογισμοί μου ένας ατέρμονας φαύλος κύκλος. Νιώθω να με κυριεύει ένας ακατάπαυστος εσωτερικός μονόλογος. Γύρω μου, βλέπω πρόσωπα, βρίσκονται μέσα στο σπίτι μου. Μοιάζουν με τους αγαπημένους μου. Βλέπω και ένα πρόσωπο στον καθρέπτη. Με κοιτάει επίμονα. Αναρωτιέμαι ποια να είναι. Φαίνεται να μην είναι χαρούμενη. Γιατί; Τί της συμβαίνει; Προσπαθώ να της μιλήσω παρόλο που δεν με ακούει. Ξαφνικά νιώθω σαν να ξυπνάω. Ακούω φωνές. Ποιοί είναι αυτοί εκεί έξω; Τί γίνεται; Δεν γνωρίζω. Εγώ γιατί είμαι εδώ; Τους φωνάζω επανειλημμένα. Μου είπαν ότι ο εγκλεισμός είναι για το καλό μου. Υφίσταται κάτι καλό όταν σε καταβροχθίζει; Αμφίσημα τα μηνύματά τους. Δεν μπορούν να με κρατήσουν εδώ. Είμαι όμηρος έναν χρόνο. Όχι πια. Δεν τους φοβάμαι. Δεν μπορούν να με σταματήσουν. Βλέπω τον ουρανό. Και αυτή η φυλακή έχει ένα μικρό παράθυρο. Κι εγώ έχω Φτερά και θα πετάξω μακριά!

14. Borsi Hélène

Une prison ! Je me retrouve en prison ! Existe-t-elle vraiment ou est-ce que je rêve ? C'est le fruit de mon imagination. Non ! C'est la réalité, mais j'ai l'impression de dormir. Je me parle tout le temps. Je suffoque. Quand est-ce que cette angoisse imposée en permanence va se terminer ? Je reste avec mes pensées, toute seule. Qu'est-ce qui m'étouffe ? Mes pensées ou mes sentiments ? Mes réflexions engendrent un cercle vicieux infini. Je me sens envahie par un flux de conscience incessant. Autour de moi, je vois des personnes qui errent dans la maison. Elles ressemblent à mes proches. Je vois aussi un visage dans le miroir. Il me regarde avec insistance. Je me demande qui ça peut être. Il semble triste. Que lui arrive-t-il ? J'essaie de lui parler mais il ne m'écoute pas. Soudain, j'ai l'impression de me réveiller. J'entends des cris. Qui sont ces gens dehors ? Que se passe-t-il ? Je n'en sais rien. Pourquoi suis-je ici ? Je les appelle plusieurs fois. Ils m'ont dit que le confinement était pour mon bien. Y-a-t-il quelque chose de bien à être dévorée ? Leurs messages sont ambigus. Ils ne peuvent pas me garder ici. Je suis un otage depuis un an. Ça ne peut plus durer. Ils ne me font pas peur. Ils ne peuvent pas m'arrêter. Je vois le ciel. Et cette prison a une petite fenêtre. Mais moi, j'ai des ailes et je m'envolerai loin !

15. Μπουροκώστας Ευάγγελος

Πιστεύω ότι η διαφορά ανάμεσα στον Μάρτιο του 2020 και τον Μάρτιο του 2021, όσον αφορά το πρόβλημα της διαχείρισης της πανδημικής κρίσης, δεν είναι πολύ μεγάλη, γιατί η Covid-19 άλλαξε, σε μεγάλο βαθμό, το παγκόσμιο περιβάλλον σε όλους τους τομείς, όπως είναι η εκπαίδευση, η οικονομία, τα θεάματα (θέατρο, κινηματογράφος, μουσική, χοροί), τον κόσμο των τεχνών και ειδικά της ζωγραφικής, καθώς και τον τουρισμό.

Ακόμη και στην Ελλάδα, παρόλο που φέτος γιορτάζονται τα 200 χρόνια από την Ελληνική Επανάσταση, οι συγκυρίες που έφερε η Covid-19 δεν μας επέτρεψαν να γιορτάσουμε ελεύθερα, αυτά τα γεγονότα που κατάφεραν να αναδείξουν την Ελλάδα του σήμερα, αλλά τότε, οι πρόγονοί μας έκαναν πολλές επαναστάσεις κόντρα στον τούρκικο ζυγό, με σκοπό η Ελλάδα να γίνει μια ελεύθερη χώρα που πρεσβεύει σωστά και άρτια, τις αξίες της δημοκρατίας και ότι, όχι μόνο οι Έλληνες, αλλά όλος ο κόσμος πρέπει να καταλάβει ότι, για έναν χρόνο τώρα, ζούμε σε εντελώς δύσκολες και επικίνδυνες καταστάσεις που δεν θα ξεχάσουμε ποτέ, όσα χρόνια και αν περάσουν. Έτσι λοιπόν, μένουμε σπίτι και προστατεύουμε όλους όσους αγαπάμε και σίγουρα, κάποια στιγμή, θα επανέλθουν όλα εκείνα τα σπουδαία πράγματα που λατρεύαμε στο παρελθόν!!!

15. Bourokostas Evanguélos

Je crois que la différence entre mars 2020 et mars 2021, en ce qui concerne la gestion de la crise sanitaire, n'est pas si importante puisqu'en grande partie, la Covid-19 a changé le contexte global dans tous les secteurs, aussi dans l'éducation, l'économie, les spectacles vivants (théâtre, cinéma, musique, danse) et le monde des arts, surtout dans la peinture et le tourisme. Même en Grèce, malgré le fait qu'on fête le bicentenaire de la Révolution Grecque cette année, le contexte de la Covid-19 ne nous a pas permis de célébrer librement les événements qui ont pu fonder la Grèce d'aujourd'hui. À cette époque, nos ancêtres avaient manifesté bien des fois contre le joug turc, afin que la Grèce devienne un pays libre qui préconise de manière correcte et pérenne les valeurs de la démocratie. Non seulement les Grecs, mais le monde entier, doivent comprendre que depuis un an, nous vivons tous sous des conditions particulièrement difficiles et dangereuses que nous n'oublierons jamais, malgré les années qui passeront. Alors, on reste à la maison et on protège tous ceux qu'on aime, et un jour, c'est sûr, toutes ces bonnes choses qu'on aimait dans le passé rentreront dans l'ordre !

16. Τακορού Παναγιώτα (Πέννυ)

Το 2020, ενώ ο πλανήτης υποδεχόταν την τρίτη δεκαετία της χιλιετίας, κανείς δεν μπορούσε να φανταστεί τι θα ακολουθούσε λίγους μήνες αργότερα. Έτσι τον Μάρτιο του 2020, ενώ ο ΠΟΥ κηρύσσει πανδημία, η ανθρωπότητα στέκεται μουδιασμένη μπροστά σε έναν άγνωστο εχθρό. Σιγά-σιγά όλα άρχισαν να αλλάζουν. Με το σύνθημα «Μένουμε σπίτι» να κατακλύζει τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, πολλοί αναγκάστηκαν να έρθουν αντιμέτωποι με μια νέα απαιτητική καθημερινότητα, με αρκετούς περιορισμούς και απαγορεύσεις, και με όσα για πολύ καιρό απέφευγαν με πρόφαση αυξημένες επαγγελματικές υποχρεώσεις.

Σε μια εποχή που η επαγγελματική επιτυχία ταυτίζεται με την προσωπική πληρότητα και η κοινωνική αποστασιοποίηση αποτελεί τη «μάστιγα» της σύγχρονης κοινωνίας, μένοντας σπίτι είχαμε χρόνο να επανεξετάσουμε τις προτεραιότητές μας και να επαναπροσδιοριστούμε.

Έτσι λοιπόν, η ανάγκη ενδοσκόπησης άρχισε να φαντάζει κάτι παραπάνω από επιτακτική για να οδηγηθούμε στην πραγματική ευτυχία. Ο τραγικός απολογισμός της πανδημίας για πολλούς αποτέλεσε και μια ευκαιρία να αντιμετωπίσουν τη ζωή με κριτική διάθεση και να επαναπροσδιορίσουν τα αξιακά τους συστήματα και τους κώδικες συμπεριφοράς τους.

Ας μην ξεχνάμε πως μπορούμε να αλλάξουμε συνειδητά και να βελτιωθούμε μόνο μέσα από την προσεκτική εστίαση, καταγραφή και παρακολούθηση του ίδιου μας του εαυτού. Άλλωστε το «γνώθι σαυτόν» είναι μια από τις σημαντικότερες ανθρώπινες αρετές.

16. Takorou Panagiota (Penny)

En 2020, alors que la planète accueillait la troisième décennie du millénaire, personne ne pouvait imaginer ce qui allait arriver quelques mois plus tard. Ainsi en mars 2020, pendant que l'OMS déclare l'état de pandémie, l'humanité est engourdie devant cet ennemi inconnu. Peu à peu tout a commencé à changer. Avec le slogan « Restez chez vous » inondant les médias, plusieurs personnes ont été obligées de faire face à un nouveau quotidien exigeant, avec plusieurs restrictions et interdictions, et tout ce qui avait été longtemps évité sous le prétexte d'obligations professionnelles accrues. À une époque où la réussite professionnelle est identifiée à la plénitude personnelle, la distanciation sociale est le « fléau » de la société contemporaine. En restant à la maison, nous avons eu le temps de reconsidérer nos priorités et de nous redéfinir.

Ainsi, le besoin d'introspection commença-t-il à sembler impératif pour conduire au vrai bonheur. Pour beaucoup, le bilan tragique de la pandémie a également été l'occasion de faire face à la vie avec esprit critique et de réfléchir à leur système de valeurs et leurs codes de conduite.

N'oublions pas que nous pouvons changer consciemment et nous améliorer uniquement en nous observant attentivement. Après tout, le « connais-toi toi-même » est l'une des vertus humaines les plus importantes.

17. Τσαπράνη Άννα

Νομίζαμε ότι εμείς θα είμασταν η ευνοημένη γενιά, που δεν θα υποφέραμε όπως οι πρόγονοί μας, που δεν θα ζήσουμε μεγάλες καταστροφές. Και όμως, ζήσαμε...

Νομίζαμε ότι δεν θα ζήσουμε έναν πόλεμο, με εκατόμβες νεκρών. Και όμως, ζήσαμε...

Μπορεί να ήταν αναίμακτος, αλλά θέρισε ζωές και άφησε πίκρα και ένα μεγάλο κενό σε όσους έμειναν πίσω. Όπως όταν έφυγε ο Γιάννης, ο γιατρός μας, το καλό παιδί, που όταν πονούσαμε ήταν πάντα εκεί, αλλά εμείς δεν μπορέσαμε ούτε να του πούμε ένα «γειά σου φίλε».

Κρυφτήκαμε στα σπίτια μας. Φορέσαμε μάσκες, που έκρυβαν τον πόνο μας, «για το καλό μας».

Όμως, δεν μπορούσαν να κρύψουν το χαμόγελό μας, στις στιγμές της αισιοδοξίας μας, που φαινόταν στα μάτια μας. Πήραμε κουράγιο κοιτάζοντας το μπλε του ουρανού μας, το γαλαζοπράσινο της θάλασσάς μας, το φως αυτού του ήλιου «του ζωοδότη». Πήραμε δύναμη από τη φιλία και τη συμπαράσταση ανάμεσά μας. Από την οικογένεια και τους άρρηκτους δεσμούς της. Από τα ιδεώδη και τα ιδανικά μας. Από τα όνειρά μας. Από τα μάτια των καθηγητών μας στη Σχολή στο Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο, που αν και φαίνονταν μέσα από την οθόνη του υπολογιστή, ήταν γεμάτα αγάπη και κατανόηση. Πήραμε χαρά από τη γνώση.

Πέρασε ένας χρόνος. Κι όμως, μοιάζει σαν μια στιγμή στην απεραντοσύνη της αιωνιότητας, που μας δίδαξε ότι είμαστε όλοι οι ίδιοι άνθρωποι, έχουμε τις ίδιες ψυχές, έχουμε τα ίδια βάσανα, τις ίδιες ανησυχίες και έχουμε ανάγκη ο ένας τον άλλο.

17. Tsaprani Anna

Nous pensions que nous serions la génération épargnée, que nous n'allions pas souffrir comme nos ancêtres, que nous ne connaîtrions pas de grandes catastrophes. Et pourtant, nous avons vécu...

Nous pensions que nous n'allions pas connaître de guerre, avec des millions de morts. Pourtant nous avons vécu...

Il n'y a pas eu de sang versé dans cette guerre, mais elle a emporté des vies et laissé à sa suite amertume et vide pour ceux qui restent. Ainsi disparut Yannis, notre médecin, quelqu'un de bien, toujours là lorsqu'on souffrait, mais nous n'avons pas pu lui dire « Adieu l'ami ». Nous nous sommes cachés chez nous. Nous avons porté des masques, pour cacher notre douleur, « pour notre bien ».

Cependant dans nos moments d'optimisme, ils ne pouvaient cacher les sourires qui étaient dans nos yeux. Nous avons pris courage en regardant le bleu du ciel, le turquoise de la mer, la lumière de ce soleil « qui donne la vie ». Nous avons trouvé de la force dans l'amitié et le soutien mutuel ; dans la famille et dans ses liens indissolubles ; dans nos idéaux et dans nos rêves ; dans les yeux de nos professeurs à l'université d'Athènes même si on les voyait à travers l'écran d'un ordinateur, ils étaient pleins d'amour et de compréhension. Nous avons ressenti de la joie dans le savoir.

Une année est passée. Cependant, cela semble être un moment dans l'immensité de l'éternité, où les hommes ont appris qu'ils sont tous les mêmes, qu'ils ont les mêmes âmes, les mêmes souffrances, les mêmes inquiétudes et qu'ils ont besoin les uns des autres.

18. Τσιακίρη Δάφνη

Από τον Μάρτιο του 2020 ως σήμερα, μια σειρά συμβάντων αναδεικνύουν ότι η περίοδος δεν ήταν εύκολη ιδίως για τις μειονότητες. Αρχικά με την απεικόνιση του Covid-19 ως «κινέζικου ιού» και τη στοχοποίηση ασιατικών μειονοτήτων σε όλο τον κόσμο. Ταυτόχρονα με την έξαρση των κινημάτων κατά της αστυνομικής βίας σε όλο τον κόσμο με αφορμή τη δολοφονία του George Floyd στις 25/3/2020, αλλά και αργότερα στην Ελλάδα με το σύνθημα «πονάω». Διαστάσεις πήρε το «me too» στην ελληνική σκηνή, καθώς παράλληλα έρευνα του UN women UK αποκάλυψε ότι το 97% των γυναικών έχουν υποστεί σεξουαλική παρενόχληση. Τέλος, η δολοφονία έξι γυναικών Ασιατικής καταγωγής στην Ατλάντα πρόσφατα δείχνει την έξαρση φαινόμενων ρατσισμού και σεξιστικής βίας. Αν και αυτά τα προβλήματα δεν είναι πρωτόγνωρα, αντιθέτως υπάρχουν εδώ και δεκαετίες, στην περίπτωση του 2020-2021 διαφορετική είναι η αντιμετώπισή τους από την κοινωνία. Η αλληλεγγύη και η αλληλοϋποστήριξη δεν είναι νέες έννοιες, αλλά παρατηρείται η άνησσή τους ίσως γιατί η κοινωνία βγήκε από τον αιώνιο λήθαργό της, ίσως γιατί η καταπίεση από τον Covid-19 είναι τόσο ανυπόφορη που ο κόσμος ενεργοποιείται για το ο,τιδήποτε. Ας ελπίσουμε ότι αυτά δεν είναι παροδικά, αλλά θα συνεχίσουν να υφίστανται και στην μετά Covid-19 εποχή.

18. Tsiakiri Daphni

Depuis mars 2020, un nombre d'événements met en lumière la difficulté de cette période, surtout pour les minorités. D'abord, en présentant la COVID-19 comme un « virus chinois » et en ciblant les minorités asiatiques du monde entier. Aussi, l'assassinat de George Floyd le 25/3/2020 a entraîné une montée des mouvements contre les violences policières dans le monde entier, ce qui a donné plus tard en Grèce le slogan « J'ai mal ». Le mouvement *Me too* a pris de l'ampleur en Grèce, tandis que, parallèlement, une enquête de UN women UK a révélé que 97% des femmes ont déjà subi un harcèlement sexuel. Enfin, récemment, l'assassinat de six femmes d'origine asiatique à Atlanta prouve la montée des actes racistes et de la violence sexiste et sexuelle. Même si ces problèmes existaient déjà depuis des décennies, la société de 2020-2021 a réagi différemment. La solidarité et le soutien mutuel ne sont pas des valeurs nouvelles, mais on observe leur essor ; peut-être parce que la société se réveille d'un très long sommeil, peut-être parce que la Covid-19 a accablé lourdement les individus, en les rendant plus actifs. Espérons qu'il ne s'agit pas d'une situation temporaire, mais que ce changement se perpétue à l'ère post-COVID-19.

19. Τσολάκου Αικατερίνη

Σε έναν άλλον κόσμο

Είναι το τέλος του κόσμου που ξέραμε, είχε πει μια ροκ μπάντα το 1987 λαμβάνοντας μια θέση ανάμεσα στα καλύτερα αμερικανικά singles της χρονιάς. Και να 'μαστε εδώ, 44 χρόνια αργότερα, με τον ίδιο στίχο να αντικατοπτρίζει τη ζωή όλου του πλανήτη.

Ένας χρόνος είναι ένα πολύ μικρό διάστημα στο πέρασμα της ιστορίας, μηδαμινό θα έλεγε κανείς. Κι όμως, χρειάστηκαν μόνο δώδεκα μήνες για να ανατραπεί η ζωή όλων. Αρχικά όλα ήταν ωραία, αποδεχθήκαμε τον εγκλεισμό με φόβο, αλλά και με έναν κρυφό ενθουσιασμό. Ήταν κάτι καινούργιο, και κάτι καινούργιο πάντα κρύβει λίγο ενθουσιασμό. Αρχίσαμε να κάνουμε νέα πράγματα, πράγματα που υπό άλλες συνθήκες δε θα κάναμε. Στη συνέχεια όμως αυτό άλλαξε, συνειδητοποιήσαμε ότι δε γίνεται να ζούμε δίχως ελευθερία. Αρχίσαμε να βυθιζόμαστε σε έναν κόσμο μονομέρειας, άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους, ενώ ξαφνικά πράγματα μικρά και αυτονόητα έγιναν πολυτέλειες. Ο στόχος δεν ήταν να ζήσουμε αλλά να επιβιώσουμε. Όπως είχε πει ο Γιώργος Σεφέρης «κάθε μέρα γυρίζουμε στο σπίτι μας για να θάψουμε έναν νεκρό : μια σκέψη, ένα αίσθημα».

Είναι ένας κόσμος που άλλαξε και δε θα είναι ποτέ ξανά ο ίδιος, μια τέτοια αλλαγή όμως έχει πάντοτε δύο όψεις, εξάλλου η συνέχεια του τραγουδιού λέει : «και νιώθω καλά»!

19. Τσολάκου Αικατερίνη

Dans un autre monde

C'est la fin du monde que nous connaissions, chantait un groupe de rock en 1987, se plaçant parmi les meilleurs singles de l'année. Et nous voici 44 ans plus tard, avec le même refrain qui reflète la vie de planète entière.

Une année est une période très courte dans le cours de l'histoire, infime pourrait-on dire. Et pourtant, douze mois auront suffi à bouleverser la vie de toute l'humanité. Au début, tout allait bien, nous avons accepté le confinement avec un mélange de crainte et d'enthousiasme caché. C'était quelque chose de nouveau, et les choses nouvelles cachent toujours un peu d'excitation. On a commencé à faire de choses inattendues, des choses qu'on n'aurait pas faites dans d'autres circonstances. Mais à un moment donné, quelque chose a changé, nous nous sommes rendu compte qu'il n'était pas possible de vivre sans liberté. Nous avons commencé à sombrer dans un monde unilatéral, des gens ont perdu la vie alors que, soudainement, des choses simples et évidentes sont devenues un luxe. Le but n'était pas de vivre, mais de survivre. Comme l'avait écrit Georges Sféris : « Nous rentrons chaque jour à la maison pour enterrer un mort, une pensée, un sentiment. »

C'est un monde qui a changé et ne sera plus jamais le même, mais un tel changement a toujours deux côtés. Après tout, comme le dit la suite de la chanson : « et je me sens bien ! »

20. Φωτοπούλου Σοφία-Βασιλική

Είναι αδιαμφισβήτητο ότι η φετινή χρονιά ήταν διαφορετική σε σχέση με τις υπόλοιπες του παρελθόντος. Η ζωή μας άλλαξε εντελώς, κάποιες φορές άλλαξε προς το καλύτερο ή προς το χειρότερο. Οι κυρίαρχες αξίες όπως η οικογένεια, η φιλία και η υγεία παίζουν πολύ σημαντικό ρόλο στη ζωή μας. Όλες αυτές οι αξίες επηρεάστηκαν από την πανδημία του κορωνοϊού. Αλλά το ερώτημα που τίθεται είναι: Τι μπορούμε να κάνουμε γι' αυτό;

Κατά τη διάρκεια της χρονιάς, οι σημαντικότερες αξίες της ζωής μας άλλαξαν. Αρχικά, καταλάβαμε ότι η κυρίαρχη αξία δεν είναι πάντοτε το χρήμα αλλά η υγεία γιατί η υγεία αποτελεί το σημαντικότερο αγαθό της ζωής των ανθρωπων. Αν δεν υπάρχει η υγεία, ο άνθρωπος δεν είναι σε θέση να εργαστεί, να μαζέψει χρήματα και ακολούθως να στηρίξει την οικογένειά του και την οικονομία του κράτους «Νους υγιής εν σώματι υγείη», λέει ένα παλιό ρητό, το οποίο έρχεται να μας θυμίσει ότι η υγεία είναι το ύψιστο αγαθό της ζωής μας. Η οικογένεια, οι φίλοι, ο σεβασμός και η αγάπη σαν αξίες είναι εξίσου σημαντικές και δεν πρέπει να τις ξεχνάμε. Αυτή η χρονιά μας δίδαξε ότι πρέπει να εκτιμάμε τους ανθρώπους γύρω μας, να τους σεβόμαστε γιατί αυτοί αποτελούν το στήριγμά μας στις δύσκολες στιγμές. Είναι γνωστό ότι ο εγκλεισμός έχει επηρεάσει την κοινωνία και θετικά και αρνητικά. Έχει οδηγήσει στην αποκοινωνικοποίηση των ανθρώπων, στην απομόνωση και στην αύξηση των αυτοκτονιών. Από την άλλη, έχει και θετικές επιδράσεις, καθώς πολλοί άνθρωποι έχουν καταφέρει να χτίσουν σχέσεις με άλλους ανθρώπους. Εν τέλει, όλες αυτές οι αξίες επηρεάστηκαν από την πανδημία, όμως κατανοήσαμε ότι η ευτυχία πολλές φορές κρύβεται στα απλά.

Εν κατακλείδι, πρέπει να επωφεληθούμε από όλη αυτήν την κατάσταση και όχι να την αντιμετωπίζουμε σαν εμπόδιο. Μπορούμε μέσα από αυτήν την κατάσταση να γίνουμε καλύτεροι άνθρωποι και να προοδεύσουμε, σεβόμενοι πρώτα απ' όλα τον εαυτό μας και έπειτα τους άλλους.

20. Fotopoulou Sophia-Vasiliki

Il est indiscutable que notre année a été différente par rapport aux années précédentes. Notre vie a complètement changé, pour certains elle s'est améliorée, pour d'autres, elle s'est détériorée. Les valeurs dominantes comme la famille, l'amitié et la santé jouent un rôle très important dans notre vie. Toutes ces valeurs ont été affectées par la pandémie du coronavirus. Mais la question qui se pose est la suivante : Qu'est-ce qu'on peut faire contre cela ? Au cours de cette année, les valeurs les plus importantes de notre vie ont changé. Dans un premier temps, on a compris que la valeur dominante n'est pas toujours l'argent, mais la santé, car c'est ce qui compte le plus dans la vie des hommes. Si la santé manque, l'être humain n'est plus capable de travailler, de gagner de l'argent, et ainsi de soutenir sa famille et les finances de l'État. « Un esprit sain dans un corps sain », dit l'ancien proverbe, nous rappelant que la santé est le bien suprême de notre vie. La famille, les amis, le respect et l'amour sont des valeurs aussi très importantes et il ne faut pas les oublier. Cette année nous a appris que nous devons apprécier les gens de notre entourage, les respecter, car ils sont notre soutien dans les moments difficiles. Il est connu que le confinement a affecté la société de façon positive et négative aussi. Il a entraîné la désocialisation des gens, l'isolement et l'augmentation du nombre de suicides. Dans un second temps, il y a eu quelques effets positifs : beaucoup de gens ont réussi à établir des relations avec de nouvelles personnes. Finalement, toutes ces valeurs ont été affectées par la pandémie, mais on a compris que le bonheur souvent se cache dans les choses simples. Pour conclure, profitons de cette situation, et ne la considérons pas comme un obstacle. Grâce à elle, on peut s'améliorer et progresser en se respectant d'abord soi-même, et en respectant les autres.

Οι μεταφράσεις των κειμένων πραγματοποιήθηκαν στο πλαίσιο του μαθήματος «Μετάφραση από τα ελληνικά στα γαλλικά» με διδάσκουσα την επ. καθηγήτρια Μαρίνα Πανταζάρα, από τις φοιτήτριες και τους φοιτητές Στ' εξαμήνου:

Αβραμίδου Γεθσημανή-Δήμητρα

Αλεξόπουλος Βασίλης

Αμπατζίδα Μαρία-Αγάπη

Αναστασία Κωνσταντίνα

Ανδρέαδου Καλλιόπη

Αντωνιάδου Αικατερίνη

Αργυρού Αργυρώ

Βαρελογιάννη Μαρία

Γαρυφάλλου Ευθυμία

Γεωργάκη Ασημίνα

Γεωργιάδου Ειρήνη

Γρηγοράκου Σταματίνα

Δημητρώφ Γενοβέφα

Ζαγγογιάννη Ελένη

Θεοδοσίου Χρυσούλα

Καλογιάννη Εμμανουέλα

Καμπάκογλου Μάριος

Κανελλοπούλου Κυριακή-Βαρβάρα

Κατσιώνη Σταυρούλα

Κωνσταντοπούλου Θάλεια

Λάμπρου Παναγιώτου

Λομπάρδου Σοφία

Μανίκη Κατερίνα

Μαραγκουδάκη Εύα

Μαρκέλλου Ελένη

Μερσύνογλου Μαίρη-Ελένη

Μητρούλη Ελένη-Χαραλαμπία

Μόλλαρ Αννέτα

Μπαμπάλα Αικατερίνη
Μπαράκη Δέσποινα-Κυριακή
Μπέση Σταματίνα
Μπιλάδη Δανάη-Ειρήνη
Μπουτσαξή Παναγιώτα
Νασιπούλου Ιωάννα
Νικητοπούλου Δάφνη
Νικολάου Νεφέλη
Obiala Gabriela
Παλαιολόγου Άννα-Χαραλαμπία
Παλαιολόγου Στυλιανός
Παπαδοπούλου Παρασκευή
Πετσούκη Μαρίνα
Ρόμπολα Ασπασία
Σακαλόγλου Δέσποινα
Σαμπάνη Χρυσούλα
Σεφερλή Δήμητρα
Σοφού Νίκη
Τριανταφύλλου Μαρίνα
Χαραλαμποπούλου Δάφνη
Χριστοφόρου Χαρίλεια

Την επιμέλεια των μεταφράσεων έκαναν η Louise Pecoraro-Belkacem και η Emma Ait Kaci, φοιτήτριες Erasmus από το Πανεπιστήμιο της Nanterre, καθώς και οι καθηγητές Cécile Meynard, Μαρία-Χριστίνα Αναστασιάδη και Emmanuel Vernadakis.

Την επιμέλεια της έκδοσης έκανε η επ. καθηγήτρια Μαρίνα Βήχου.

SHORT FORMS BEYOND BORDERS

Strategic Partnerships Erasmus +

